

Děti falešných bohů

Starověké mýty a legendy vyprávějí o válkách minulosti a nezkrotných vášních těch, kteří je začali. Takovými jsou legendy staré Indie. Příběhy, které tvořily epos Mahábhárata, jsou plné popisů takových vášní. Existuje však také mnoho dalších spletitých příběhů, které se v průběhu staletí objevily, někdy ve zkreslené nebo nevyřčené podobě, nebo naopak, příkrášlené něčí bujnou fantazií.

Příčemž, když se pozorně přečte text, pak se i z kladných hrdinů dávných legend vyklubou podivně narození matkami, které je mají s někým jiným, přitom v přítomnosti žijícího manžela. V mýtech se jim připisuje otcovství bohů... Nebo skutečnost narození 100 synů, také není jasné, jak...

Ano, a o hrdinovi tohoto eposu Krišnovi se traduje zajímavá věc, že domněle dovolil tuto válku, aby zničil... démony.

Tak co se tedy skutečně stalo, co bylo z dávných mýtů záměrně vyňato, aby se z nich staly pohádky a byliny o válce kvůli hře v kostky a hádce mezi příbuznými ze žárlivosti nebo kvůli soutěži o ruku ženy...

Další válka starověku, trójská válka, byla popsána podobně a byla tam také žena, o kterou se vedl spor... A Mahábhárata se vrací ke stejnému scénáři... A stejně tak tam bohové jednají, jako by byli také lidmi, jen se superschopnostmi... Nebo jen technikou, která jim je dává.

Záhady dávných událostí mohou být mnohem zajímavější, pokud předpokládáme, že lidé skutečně měli kontakt s nějakou civilizací, která přímo ovlivnila běh dějin. A ozvěny starověkých technologií lze vysledovat nejen v popisu létajících viman, ale také ve způsobu, jakým se rodili královi ve starověkých kšatrijských rodech...

Tyto informace přišly prostřednictvím vědomého snění od starověkého indického Učitele Šivy, takže je na každém, zda jim uvěří, nebo ne. Možná však vnesou světlo do některých záhad minulosti v těch reáliích současnosti a moderních technologií, které už dnes lidstvo zná nebo teprve poznává... a teprve se dozví, co z toho může vzejít... Ale historie má tu vlastnost, že se v něčem opakuje...

...Na svazích nejvyšších hor se rozprostírala zelená neprostupná džungle porostlá mechem. Jejich mohutné vrcholky však jako drahocenné krystaly spočívaly na pozadí tyrkysové oblohy.

V mlze, která zahaluje deštný prales, zůstává křik ptáků a pištění opic. A jen královský vrchol se nedobytně tyčí nad mořem džungle, zbarvený zlatem jižního západu slunce.

Pak ale nějaká neodolatelná síla roztočila prostor kolem a vynesla ho daleko vzhůru... Obrys vrcholu se stále více podobal gigantické soše Šivy sedícího v lotosové pozici. A bledý měsíc, který se zjevil na temném se nebi, byl úhledně zasazen do jeho... kamenného účesu.

Pak se však vír změnil v duhový a všechno v něm zmizelo, až na stále viditelnější Šivovu tvář. Ten náhle ožil, usmál se a začal vyprávět, aniž by pohnul rty.

„Jsem rád, že tě znovu potkávám, sestro, na cestách Mezisvěta,“ zazněly ve vědomí jeho myšlenky beze slov jakéhokoli jazyka.

„Dnes bych rád pokračoval ve vyprávění o událostech dávno uplynulých. Nějak jsem to tady začal, ale spousta dalších věcí by mohla být nepochopena, ale teď je zřejmě čas říci trochu více o tom, kdo byli hrdinové Mahábháraty a co se tehdy na této zemi přihodilo... (viz téma: Po stopách Mahábháraty, starověkých chrámů a bohů - poselství Šivy).

Někoho možná tento příběh nebude zajímat, ale v dnešní době se spousta věcí stala realitou života z toho, co bylo tehdy skutečné a co bylo z mýtů vynecháno, protože ti, kdo je převyprávěli a psali, už byli od těchto reálií vzdáleni a psali po tragédii spálení v ohni války, která pohltila i tyto technologie.

...Mnohokrát zde bylo řečeno, jaké technologie měli obyvatelé starověké Atlantidy. Ale zhruba šest a půl tisíce let po zániku Atlantidy dosáhla civilizace na Zemi místy

opět téměř stejné technické úrovně, a to díky poznatkům, které se z doby Atlantidy dochovaly.

Ale technické znalosti bohužel nepřispívají k duchovnosti ani svědomí, ani morálce, nepomáhají rozvoji ducha. A ať už má civilizace jakékoli znalosti tohoto druhu, pokud jsou v ní inkarnováni duchové plni pýchy a touhy po smyslných tělesných rozkoších - pak tato civilizace upadne ještě rychleji, dokonce i kdyby tyto znalosti neměla.

To se stalo civilizaci, která vyrostla na severu zemí starověké Meluhhy, kde zakotvila velká hindustánská deska (viz témata: Domov předků starých Egyptanů leží na dně Indického oceánu aneb tajemství země Meluhhy, Jak Šiva pohyboval Indií aneb starověká historie Země).

Na tomto místě kdysi vyrostl stát Rámy, který přivedl svůj lid ze Severu po zániku Hyperborey...

Postupně se však Rámovo království rozdělilo na mnoho menších království mezi rody kšatrijů - čili vůdce rodů, kteří kdysi táhli s Rámou.

Soupeření mezi těmito rody a pýcha začaly tyto lidi postupně přemáhat a v pozlátku takového života začali postupně zapomínat na vše, co znali, a starověcí učitelé se v jejich vědomích zbožňovali, i začali je vzývat jen kvůli zázrakům. Hyperborejské technologie však stále zůstávaly, i když vedly spíše k tragédiím než k rozvoji...

Mezi sousedy a příbuznými, kteří spolu nevycházeli, začaly čas od času propukat drobné potyčky a války. Tyto potyčky však trvaly jen krátce, protože zbraně byly velmi silné. Kšatrijům se také podařilo znovu stavět létající lodě - vimany - podle starověkých borejských nákresů. Vždyť přicházejíce ze zemí dalekého severu, už je neměli. Zůstaly po nich jen nákresy a znalosti, a jak se dnes na Zemi říká, veškerá infrastruktura jejich výroby byla zničena. Poslední provozované lodě postupně chátraly.

A teprve poté, co vstoupili na půdu Hindustánu, se lidem podařilo najít místa podobná starověké infrastruktuře, kterou vybudovala tellurijská rasa (viz další témata). A tam začali znovu stavět vimany nové generace s využitím zdrojů hindustánské země a ještě i znalostí Tellurijců.

Nové vimany se začaly stavět ještě za života samotného Rámy. Ale bohužel ani to všechno, ani starověké vědomosti lidi nezachránily před duchovním úpadkem mravnosti.

Touha vytvořit na Zemi tělesný ráj blaženosti, nový zlatý věk, jen vyprovokovala rozvoj technologií a zdokonalení způsobu života. A to vše vedlo k obrovské kolektivní pýše Árijů před ostatními národy, dokonce i před stejnými potomky dávných Tellurů - Drávidy s tmavou pletí.

Lidé se bohužel vydali temnou cestou vyvolenosti svých tělesných rodů a začali vytvářet tvrdý kastovní systém. Zároveň neustále volali o pomoc k dávným

učitelům, ale zcela odmítali to, co se jim učitelé, přicházejíce ve vizích, snažili sdělit. Vše zakrývala pýcha.

A pak s nimi jménem dávných bohů vešli do styku vetřelci Anunnakiové, kteří prostě začali promítat holografické kino, kdy postavy bohatě oděných bohů viděli všichni v okolí, a ne pouze ve vizích.

Samozřejmě bylo nemožné něčemu takovému neuvěřit. Lidé už dávno zapomněli na realitu takového kina v dobách Atlantidy a Hyperboreje, protože od té doby uplynula dlouhá tisíciletí.

A tak se jménem starověkých učitelů začali ozývat vetřelci Anunnaki (viz další témata) a začali požadovat uctívání a oběti, stavbu chrámů a přestavbu starověkých tellurijských staveb pod chrámy. Bylo pro ně důležité, aby lidé nevytušili účel těchto staveb a ve skutečnosti nepřišli do styku s jinými civilizacemi kosmu. Proto je jejich rukama přestavěli a zničili technická zařízení, která zůstala po tellurijské civilizaci.

Lidé tam postavili tisíce soch božstev, oslavovali je a velebili, začali konat oběti a rituály, čímž se uzavřela možnost využívat tato zařízení k určenému účelu. A tak se starověké stavby Tellurijců téměř všechny změnilly v chrámy. A v těchto chrámech se vůbec nezačali zjevovat dávní učitelé, protože energie tohoto světa se staly neslučitelnými s tím, aby bylo učitelům umožněno projevit svůj obraz i na úrovni hologramu. Příliš těžké vibrace nejen planety, ale hlavně modlících se a jejich nepřipustné a nespravedlivé prosby vedly k tomu, že učitelé k nim vůbec nemohli přijít a projevit své podoby a čistě fyzicky už nemohli být v tomto hustém světě.

A lidé a jejich guruové už nebyli schopni naslouchat učitelům, protože sami zvolili temnou cestu nespravedlnosti, zakládajíce kasty podle tělesného původu a ponižovali ty, kterým přisuzovali nižší kasty a nedotknutelnost.

Vždyť ti, kdo se takto chovali k lidem z nižších kast, dodržujíce tradice opovržlivosti a bojíce se pošpinění SVĚ karmu pouhým dotykem těchto lidí a jejich věcí, nemohli mít vibrace ducha, které by odpovídaly mluvení a vidění skutečných učitelů. Prostě je nemohli vidět ve vizích, a i kdyby je viděli, jejich prosby byly někdy strašlivé, například, zničit protivníka krutou smrtí někdy pro jakoukoli maličkost.

K takovému pádu vědomí společnosti nedošlo v důsledku snížení vibrací světlých duchů zvenčí, ale právě proto, že se zde na Zemi začali inkarnovat těžcí duchové z nižších světů, když se vibrace planety snížily. Začali zde přijímat těla, a to nikoli v kastě nedotknutelných, jak si mysleli pyšní, ale ve vyšších kastách, protože ti, kdo se nazývali vyššími a stali se pyšnými, je přitahovali do svých rodů.

Stále více těžkých duchů se začalo vtělovat do rodů těch, kteří dopustili pýchu a přistoupili na kompromisy se zlem zapomínajíce, že jsou duchové, začali toužit jen po tělesných výhodách a útulné tělesné samsáře, chtěli žít věčně zde ve trojrozměrném světě a dobře si žít, jak se později vyprávělo v pohádkách. To znamená, že se to stalo hranicí přání ducha - jen osobní pohodlí obklopené takzvanými příbuznými, aniž by si uvědomili, že život v 3D světě je pro ducha jen

cvičištěm a právě tito příbuzní jsou jen dočasnými společníky, ale ne vlastními a příbuznými na věky věků, jako součást sebe sama.

Iluze tělesnosti a každodennosti vše zastínily a odsoudily duchy do zatmění. Strach z neznáma nových inkarnací vedl k nekonečným modlitbám v chrámech o lepší osud a k ještě většímu odmítání těch, kteří se rodili ne do těch správných rodů. Strach z ušpinění se o ně se stal hrůzou mnohých a pověrou, že dotykem s nimi nebo jejich věcmi se lze vtělit do jejich rodů. Takové pověry vycházely z naprostého zatmění tělesnosti a nepochopení zákonů éteru. Je to totiž opovržení a strach, co přitahuje ducha do rodů těch, kteří jsou opovrhováni, stejně jako strach z toho, že se v nich narodí.

Ale Anunnaki a démoni naopak začali tyto pověry podporovat, přicházeli do chrámů v podobě technických hologramů vytvořených Anunnaki a vyprávěli to lidem jménem starých učitelů, kterým se začalo říkat bohové.

A lidé dokonce ani nepomysleli, že skuteční učitelé-bohové by nikdy neřekli takové věci. Protože neviděli a neznali podstatu učitelů-bohů. A jen vnější lesk a superschopnosti, všelijaké zázraky, oblečení a fyzický velký vzrůst jim říkaly, že jsou to bohové, a také strach z jejich hněvu, protože hologramové postavy - průsvitní ,bohové' mohli spálit toho, kdo jim nevěřil... Tak uvěřili a brali ty demony a technické hologramy jako bohy. Tak začali manipulovat vědomím a strachem zahánět jakékoli pokusy o kritické myšlení, srovnávajíce to, co říkali skuteční učitelé a tito falešní bohové.

A nyní řeknu ještě děsivější věc o tom, kdo tehdy sepsal Vědy.

Staré Vědy byly zcela přepsány právě těmito ,mudrci' ze slov falešných bohů - hologramů. A tito ,mudrci' byli černí čarodějové, mágové a dokonce inkarnovaní démoni. Ano, je to tak, jakkoli to může znít uším vyznavačů Véd děsivě.

Ale skutečné Boreánské Vědy nezůstaly nikde! Zničili je ti stejní ,mudrci' na příkaz falešných bohů jako spisy Asurů. A falešní bohové začali Asury nazývat demony a všichni starověcí asurští učitelé byli převedeni do kategorie démonů. Zejména tak se v hinduismu začali démoni nazývat Asury, čímž se zcela vymazala dávná historie osídlování Země prvními rasami z jiných planet, včetně obřích Asurů, Tellurů a Lunbo (viz téma: Asurové - rasa obrů, stavitelé Hyperboreje).

Kdo tedy byli ti, kdo psali hinduistické Vědy pod diktátem falešných bohů?

Mudrc Parášara, praděd válčících Kuruovců a Pánduovců v Mahábháratě. Je také autorem spisů Mahábháraty a autorem hymnů Rgvédy, autorem Višnu Purány, kterou obdržel od hologramu božstva a v podstatě přímo od Anunnakiů. Vždyť ve skutečnosti neexistuje a nikdy neexistoval bůh a učitel Višnu nebo Višna...

Ano, neexistoval! Je to opět projekt Anunnaki, předcházející biblickému projektu o hlavním či nejvyšším bohu Stvořiteli všeho a všech bohů. Projekt božské hierarchie, kompletně sestavený anunakijskými ,mudrci' vetřelců světů pro domorodce planety

Země, kteří si pamatují útržky ve jménech dávných učitelů, ale právě vědění zapomněli ze strachu, aby je falešní bohové a jejich zbraně tělesně nezničili.

Existoval dávný Učitel Asur jménem Usyňa a jeho jméno se změnilo na Vyšňa. A tak začal na Zemi zmatek.

Ale, bohužel, slabost ducha, která dopustila strach o tělo a obavy ze zničení sebe sama, své osoby, vedla k přijetí falešných bohů a všech falešných učení a k vytvoření otroctví a uctívání...

Černý mág a služebník falešných bohů Parášara s nimi neustále komunikoval prostřednictvím hologramů. Od nich také dostal pojednání o tzv. indické astrologii. To vše byly projekty vetřelců.

On byl ten Parášura nakloněn smilstvu a nepovažoval to za něco špatného, vždyť jeho mentoři nazývající se jmény bohů nenazývali smilstvo hříchem a zachování panenství ženami považovali za archaismus a předsudky, stejně jako všechny napůl zapomenuté znalosti Asurů, které nazývali démony.

Parášara, veden smyslnými vášněmi těla, svedl jednou Satjavati, dceru místního krále. Poté jí kouzlem vrátil panenství, aby se mohla provdat za muže, s nímž byla zasnoubena.

Z tohoto pomýleného smilstva se Satjavati narodil syn Vjása, kterého matka tajně porodila a zanechala otci. To znamená, že jedna nemravnost za druhou stála u samého počátku Pánduovců, kteří se považovali za spravedlivé...

Jde jen o to, že byli vedeni Anunnaki a konvenčně označeni za dobré a Kuruovci za zlé, a to je vše...

Ale pěkně popořadě...

...Tento Vjása - syn smilstva, vychovaný otcem černým mágem, se stal jogínem... Rozumí se, jakým jogínem, když se zná tento příběh. Tento příběh sice není mou novinkou, ale na Zemi je znám, ale z nějakého důvodu nad ním všichni zavírají oči jako v hypnóze a nevidí, že tam bylo smilstvo. Prý pokud vrátil panenství, je to možné, a prý pokud je autorem Véd, je to také možné, neboť smilstvo je u světce svaté! Tak zvrácené je všechno!

Nu a dále, jestliže je smilstvo u svatého svaté a jestliže svatí smilní, pak to znamená, že smilstvo není vůbec škodlivé, ale dokonce užitečné, a smilstvo plodí život... Ano, přesně tak, zapomínajíc na vlastnosti éteru, začaly duše hromadně propadat do démonických světů už v dávných dobách, vytvářejíc černé falické kultury smilstva a uctívajíc tam démony a démonky se jmény dávných učitelů. Učitelů, kteří kdysi vyprávěli o těžkém pádu ducha ze smilstva... Vetřelci světů to však obrátili naruby. A obrátilo se to proto, že duchové, kteří je považovali za bohy, byli slabí.

*A znovu opakuji to samé... **slabost ducha, která dopustila strach o tělo a obavy ze zničení sebe sama, své osoby, vedla k přijetí falešných bohů a všech falešných učení.***

...V té době vládl městu Hastinapur (sloní město) král Šantánu a jeho ženou byla Ganga. Ganga utopila sedm synů, kteří se Šantánuovi postupně narodili, ale osmému nechala naživu.

Jak to!? A s těmito lidmi to v duchu ani nehnulo, že je možné na příkaz bohů utopit vlastní děti! Kdo byli tito bohové?

*Měli jména starověkých učitelů! Ale nikdo se neodvážil soudit je podle jejich skutků! A znovu a znovu opakuji: **slabost ducha, která dopustila strach o tělo a obavy ze zničení sebe sama, své osoby, vedla k přijetí falešných bohů a všech falešných učení.** Všechno zlo je důsledkem slabosti ducha!*

Lidé se stali pokornými otroky!

Kde je ta moudrost, kterou v Indii hledáte? Tam bylo naprosté duchovní otroctví pod taktovkou falešných bohů, další experiment nad duchy, nad jejich slabostí a bezvůli a tělesném strachu. A aby tělesně přežili a nezanikli na duchu, dělali zruďné věci, které může dělat jen démon, a přitom jsou považováni téměř za světce a v písmech dokonce nazýváni bohy. A nikdo, kdo tyto mýty čte, nepřemýšlí, ani v pozdějších generacích. ‚Strach z Pána‘ svazoval všechny, kdo jsou v egregorech, ať v abrahámovském, ať ve védském! Strach vyvolaný slabostí ducha.

Mimochodem, ta králova manželka, zcela zmatena Anunnaki, vůbec byla jimi vybrána pro jejich experimenty. Ze strachu z nich o svého ducha a tělo ztratila své tělo a stala se věčným vězněm v jejich vězení, vězení slabých duchů. I z legend zmizela, když svému manželovi prozradila, že jí bohové donutili své syny utopit. Pravděpodobně i v těch dobách si lidé stále mysleli, že je šílená... Ale každopádně v legendách to bylo upraveno a ona zůstala svatou a někde dokonce nazývána bohyní...

Po jejím únosu cizinci, kteří se vydávali za bohy, byla bezúspěšnému manželovi podsunuta ta stejná Satjavati, která smilnila s černým mágem a zanechala mu svého syna Vjásu. Ta mu porodila dědice podle plánů Anunnaki. Síly éteru a skuteční bohové to však nedovolili a tito následníci s duchy temných bytostí, kteří se v nich při narození usadili, zahynuli.

A pak, zcela vedena Anunnaki, dovedla Satjavati vdovy po mrtvých dědicích ke svému synovi Vjásovi, ano, k tomuto ‚svatému‘ jogínovi - žákovi černého mága, který napsal Vědy a traktáty uctívané v Indii a nejen tam.

Vjása, jogín a ‚světec‘, a ve skutečnosti černý mág, stejně jako jeho otec a učitel, strašně páchl a nebyl o nic lepší na pohled, ale vdovy, aby zachránily dynastii, s ním kopulovaly... Jaká špína a smilstvo tam byly přítomny, a tomu všemu se říkalo ‚svatost‘!

A protože to ty vdovy dělaly z donucení, ten Vjása proklel své vlastní děti! Tak se z něj narodil král slepý od narození, otec Kuruovců.

Druhá vdova z prokletí Vjásy porodila dítě s bledou pletí, proto i pojmenované Pándu, otec Pánduovců.

A dále opět v tom příběhu prokletí, prokletí údajně od brahmana, ale ve skutečnosti tak proklínají pouze ti, kteří praktikují černou magii... Takže všechno to kněžstvo se vlastně nijak nelišilo od černých mágů. Přesně tak byl Pándu také proklet brahmanem za lov na jelena, kterého ten brahman údajně měl přichystaného speciálně na obřad smilstva se zvěřinou...

Ano, Je to hrozné, a mnoho věcí není podrobně popsáno v příbězích - k čemu a proč tomu tak bylo. Celý ten démonismus, který vytvářeli kněží, rádobý bohů, a oni sami věřili, že to jsou bohové, kteří je vedou a říkají, aby konali ten démonismus...

Vždyť to byl experiment na fanaticismus a strach, slabost ducha. Na to, jak moc je možné páchat pekelný démonismus, věříce, že je božský a že tak činí bohové a že to bohové chtějí. Fanaticismus a strach z bohů proměnil lidi v démony, a přitom si mysleli, že jsou svatí a všichni v okolí je považovali za takové.

Takže ten prokletý Pándu odešel do poustevny spolu se svými dvěma manželkami složiv slib, že bude žít bez pohlavního styku. A pak dorazili všichni ti stejní ‚bohové‘ a rozhodli se mu pomoci získat dědice!

Další v podstatě černý mág, ale pro lidi bývalý jogín, posel tzv. ‚bohů‘ - Annunaki-Durvasa naučil Pánduovu manželku ‚zázračnou‘ mantru, nebo spíše zvukový vibrační kód pro přivolání Anunnakiů. Ale jí bylo řečeno pro přivolání jakéhokoli boha. Takoví, prý, bohové na drobné služby a bohové pro soulož...

Někdy se Durvasovi připisuje to, že jsem to byl já, Šiva, kdo se tehdy pod jeho jménem vtělil do tohoto těla. Takto temné síly všechno zamotaly, využívaje toho, že jsme neměli možnost projevit se v těžkých vibracích hustého světa, aniž bychom se vtělili do fyzického těla. Nu a lidé, kterým jsme se v myšlenkách zjevovali, vůbec nechtěli slyšet pravdu. Byli nasyceni falešnými představami, protože jim byly milejší, vždyť ospravedlňovaly jejich neřesti.

A znovu říkám, že zde vyprávím obludné věci... Ale ty jsou již dávno popsány ve vašich mýtech a v díle Mahábháraty! Takže nic nového, jen to nazývám pravým jménem, jak to je, a nenazývám to božskou milostí, jak je to v těch pobožně uctívaných textech zvykem.

A tak Kuntí, manželka bledého krále Pándua, pomocí mantry přivolala boha Súrju. Představte si, samotné Slunce, duch Slunce... Nebyl to ovšem duch Slunce, kdo přišel, ale jen prototyp z laboratoří Anunnaki, vždyť s duchem nelze souložit tělem. A Kuntí se zmocnil násilím. Ta se totiž zprvu zalekla toho, co udělala. Jádro uvnitř, podstata ducha nechtěla smilnit, ale onen jogín a ‚bohové‘ ji ujišťovali, že je to všechno možné, potřebné a nádherné. Bylo tu však jedno ‚ale‘, udělala to bez svolení svého manžela.

Z tohoto prvního experimentu se Kuntí narodil syn jménem Karna. Nastrčený posel Anunnaki také vrátil Kuntí fyzické panenství, aby ji uklidnil, a dítě bylo Anunnaki odebráno a posláno v koši po řece, aby ho někdo adoptoval, jako se to později stalo s Nefertiti (viz téma: Odkud se vzala Nefertiti?), a stejný příběh s koši plujícími po řece byl později připsán Mojžíšovi. Scénář je pořád stejný, nic se nezměnilo.

Později Kuntí i požádala svého manžela o svolení mít děti s ‚bohy‘. A on... souhlasil. Zatemnění a zaslepenost ducha byly silné až k šílenství a lidé se podřizovali vůli vetřelců a dělali zruďné věci v domnění, že to tak bohové chtějí.

A mantra už byla zpívána jeho jménem a Kuntí, požehnána svým manželem, kopulovala s ‚bohy‘ povolanými mantrou a porodila z nich syny. Druhá manželka Pándua - Madri také obdržela stejnou mantru a požehnání svého manžela a také porodila další 2 syny od falešných bohů. Tak se zrodili Pánduovci. Jejich duchové, zrození tímto způsobem, byli duchy kdysi zajatými stejnými Anunnaki v říši stínů, také pro pravidelné experimenty, protože se nemohli inkarnovat jinak do lidských těl, jak je Anunnaki ujišťovali, také ve jménu bohů.

A tak údajně dostávali šanci odpracovat si, jak je ujišťovali falešní bohové, vysvobození ze zajetí říše stínů tím, že se stanou lidmi.

Mezi nimi byl i Ardžuna, který kvůli své pýše už dávno upadl do říše stínů. I když byl možná jediný ze všech Pánduovců, kdo měl šanci na světlou cestu. Proto na své cestě potkal vtěleného Krišnu a stal se jeho žákem. Ale nedokázal potlačit sebe sama a pýchu a neprošel zkouškou, když se měl stát válečníkem. Nejprve nechtěl bojovat s bratry Kuruovci, ale pak mu Krišna prozradil tajemství, že tato válka musí být, aby zničila démony inkarnované v bratrech.

Ardžuna nemohl v této zkoušce bojovníka obstát, a přesto byla jeho pýcha silnější. Stal se z něj pomstychtivý a vražedný válečník, inspirovaný osobní pomstou a osobním hněvem, a nikoli nestranný bojovník, nástroj odplaty vesmíru. Později se proměnil v démona bratrovraždy a krvavých válek Ardžunu, kterého začali uctívat černokněžníci a temní vědisté, a to i v Rusku.

Nyní by mělo být objasněno i toto tajemství o démonech, které Krišna odhalil Ardžunovi.

Jak jsem právě řekl, mnoho věcí bylo démony připisováno skutkům učitelů. Zde mi bylo připsáno stvoření nebo narození démona Durjódhany.

Legandy Mahábháraty popisují pro vás podivné věci o rozdělení embrya královny Gándhari, matky Kuruovců, na sto embryí, která údajně dozrávala v nádobách s olejem. Ve skutečnosti jsou to jen polodivoké nevědomé popisy chirurgického zákroku samotných Anunnaki.

A znovu, ten stejný černý jogín Vjása přivedl zatemnělou a fanatickou Gándhari k samotným Anunnaki. Ostatně, už se fanaticky vzdala zraku kvůli tomu, že byl slepý i její manžel, syn téhož Vjasy a jím prokletý, jak jsem řekl na začátku. A kvůli hloupému, extrémně zatemněnému asketismu, který jí vštípil tentýž Vjása, si zavázala oči na zbytek života a pomalu ztrácela zrak.

Neviděla, co s ní Anunnakiové na své základně provedli, ani jak jí vpravili experimentální chomáč stovky protoembryí. Ale ona opravdu chtěla mít sto synů.

...Bylo to něco, co se blíží moderní pozemské technologii IVF (in vitro fertilisation). Vždyť aby všechna embrya přežila, musela Gándhari po dvou letech nošení v děloze

podstoupit další operaci, při níž ji byla vyňata a pěstována v inkubátoru (stejně nádoby v popisu nevědomých lidí).

Tak se zrodilo sto synů Kuruovců. Podle projektu Anunnaki se do nich v těchto implantovaných protoembryích vtělili démoni z 2D. Přitahovaly určité vibrace vytvořené v laboratoři Anunnaki při tvorbě těchto protoembryí - uměle spojené buňky těla slepého krále a části buněk obsahující DNA samotných Anunnaki a jejich experimentálních tvorů z rasy Rákšasů. Rákšasy v té době Anunnaki osídlili několik ostrovů jižně od Indie, zejména ostrov Lanku (viz téma: Rámův most, Hanumanův syn, Rávana a tajemství Sigirije).

To vše byly první projekty na osídlení planety nízkovibračními entitami démonických světů, inkarnující je v lidských tělech.

Ale jako vždy se jim podařilo takové projekty uskutečnit a realizovat i se souhlasem inkarnovaných lidí, zatížených neřestmi pýchy, sebe sama, chorobnými tělesně-porodními touhami mít hromadu dědiců, touhami vyniknout a soutěžit počtem těchto dědiců, mocí tělesných rodů.

Gándhari sama vyjádřila své přání a obrátila se na ‚bohy‘, aby měla sto synů, a souhlasila s touto procedurou, nikdo ji k tomu nenutil. Ke stejným ‚bohům‘ se obracely i manželky krále Pándua, zatíženého kletbou a neschopností mít děti a intimně se stýkat se svými manželkami.

Tak tomu bylo i u Draupadí - zatemněnou pozemským tělesným životem a pokračováním rodu, povinným sňatkem.

V jedné ze svých inkarnací porušila svůj osud tím, že se nepodvolila vůli proudění éteru a svému dalšímu osudu. Neustále se chtěla vdávat a mít tělesné potomstvo. Ačkoli účelem jejího ducha vůbec nebylo šít tělesné šaty pro duchy, tedy nerodit děti.

Po několik inkarnací se snažila poznat pravdu a byla poustevnicí v horách. Jednoho dne jsem k ní přišel já, nebo spíše ona byla tehdy mužem. Přišel jsem v podobě vize a řekl jsem, že v příští inkarnaci ji čeká nejdůležitější zkouška, kterou musí složit, aby se vědomí zjevily pravdy. A tato zkouška odhalí právě skutečnou podstatu ducha a jeho připravenost projít vším, aby poznal pravdu a zákony vesmíru. Tuto podstatu neodhaluje mnišská askeze, ale zcela jiné vtělení. Pokud se v této inkarnaci ukáže, že duch je stejně cílevědomý, pravdy se odhalí...

A tak se i stalo. Podle vln éteru a úkolů ducha poustevník zemřel v horách a převtělil se do ženského těla.

Tělesné vtělení zcela zbavuje ducha paměti a pouze podstata ducha je schopna tuto paměť postupně získat zpět. Právě k tomu sloužila tato zkouška, aby pevnost ducha v jakémkoli vtělení a bez paměti na minulou cestu stále směřovala k pravdě poznání.

Ale bohužel, duch byl slabý a neprošel touto zkouškou. V jeho podstatě se neobjevila touha po pravdách, byly pouze v mysli poustevníka...

Veřejné mínění bylo natolik silnější než vnitřní touhy ducha po pravdách vesmíru, že se v duchu usadil zcela jiný tělesný cíl - prostě se vdát a mít děti. Ale podle úkolů inkarnace se jí to vůbec nedařilo. Existovalo tisíc okolností, které jí znemožňovaly se vdát. Její rodiče to považovali za prokletí a poslali ji k džinistickému mnichovi, který takové kletby uměl odstranit.

Ale ten viděl, že to není kletba, a řekl o tom dívce. Řekl jí, pro co se narodila. I toto jí bylo dáno na pomoc. Bylo jí řečeno, aby si sama nevzpoměla!

Duch se však natolik pohroužen zatemněním veřejného mínění a nemožnosti vrátit se do rodičovského domu bez snoubence, že se jí nechtělo jít cestou hledání pravd a sama se jí dobrovolně vzdala a řekla to onomu mnichovi.

Netrval na tom, protože volbu mohl učinit pouze duch sám. A druhý den se potkala s černým čarodějem, který jí slíbil, že ji zbaví závazků minulých inkarnací, jak jí řekl.

Ale kvůli tomu musela přinést oběť démonům a bohu zkázy Šivovi, tedy mně. Ano, tam tehdy byly přinášeny takové oběti démonům, kteří přicházeli pod mým jménem do černých chrámů. A, bohužel, jsem nemohl udělat nic, abych pomohl zatemněným duchům hledajícím nespravedlivá řešení.

Démoni během rituálu černého mága požadovali po budoucí Draupadí smrt onoho džinistického mnicha a zkoušeli její vůli následovat nyní temnou cestu, protože se velmi dlouho chystala ke světlu a pravdám vesmíru. Nebylo možné zatížit jejího ducha jiným způsobem, aby jí démoni mohli pomoci v jejích zatemnělých tělesných touhách.

A tak se do toho pustila, přinesla tomu mnichovi jed a nalila mu ho do misky na almužnu. Ten všechno viděl, ale jed vypil a řekl jí, že teď už je svobodná od cesty světla a může jít kamkoli. Démoni jí však budou schopni pomoci v tom, po čem tak vroucně touží, až v příštím vtělení, protože dobrá karma, kterou během mnoha inkarnací vykonala, ještě nebyla zcela odčiněna. Po těchto slovech mnich zemřel.

Teprve tehdy si dívka uvědomila, co udělala, ale už bylo pozdě. V hrůze ze svých vzlyků neúmyslně zapálila oheň v chrámu, což vedlo k požáru. V tomto ohni se sama upálila. Jejího ducha však zachytilo právě technické zařízení Anunnaki podle rituálu, který si vyžádal černý mág, k němuž se obrátila. Duch byl tedy poslán do říše stínů, pro potřeby samotných Anunnakiů. Černý mág jim tak dodával duše odříkávaje určitá zaklínadla.

Anunnaki však již byli v aktivním kontaktu s rodinami místních králů.

Jednoho dne jeden z místních králů, Drupada, prostřednictvím černých mágů požádal falešné bohy Anunnaki, aby mu pomohli najít syna a dceru, kvůli pomstě příteli, kterého kdysi dávno podvedl. Ano, Drupada jako princ slíbil jednomu ze svých přátel, že mu pomůže, až se stane králem, a poté, co se jím stal, to odmítl. Přítel se rozhodl Drupadovi pomstít tím, že proti jeho království poštlval sousední království Pandavů.

Na Drupadovu žádost poslali Anunnakiové na tento svět opět uměle vypěstované lidské bytosti - inkarnované duchy z říše stínů. Dali tak Drupadovi jakoby syna a dceru, jenže už jako dospělé, prostě mu je přivezli na své lodi, vybavené holografickými efekty rádoby obětních plamenů. Tehdejší představení byla velmi velkolepá. A lidé všemu slepě věřili, tím spíše, že sami konali zřudné a nespravedlivé činy.

A tak dívka, která otrávil mnicha kvůli tělesnému štěstí v manželství a potomkům, přišla znovu na Zemi, nyní se jménem Draupadí. Novým úkolem inkarnace, kterou jí nyní dali démoni, bylo stát se příčinou sváru mezi bratry a příčinou velké krvavé války. Příčinou masového utrpení a smrti na planetě.

Pád ducha byl velmi velký, a to jen proto, aby měla manžela a děti v jedné z fyzických inkarnací! Takto lze padnout kvůli tak nicotnému důvodu vědomí ponořeného do hustých tělesných iluzí!

Temný svět jí nyní podle jejího přání daroval manželství, a dokonce i něco víc. Stala se manželkou pěti bratrů Pandavů a s každým z nich měla syna.

A v této nové inkarnaci získala to, po čem toužila, neustálou pozornost mužů. V důsledku toho se však stala příčinou neustálých hádek a svárů mezi nimi, počínaje volbou ženicha. A takový se pak stal téměř celý její život. Když její manželé přišli v kostkách o celé království a ji samotnou, také kvůli stejným Kuruovcům, když byla obtěžována během putování. Byla hlavní příčinou války mezi pyšnými Pánduovci a Kuruovci, když se ve své pomstě a nenávisti střetli v obludné bitvě, v níž zahynuly miliony lidí (viz téma: Po stopách Mahábháraty, starověkých chrámů a bohů - Šivovo poselství).

A Učitel Krišna, který byl v té době inkarnován, tuto bitvu, tuto válku nezastavil. Věděl, že se vtělili ti nejtěžší duchové-démoni v lidských tělech, a dovolil, aby je ve vzájemném střetu zničila samotná podstata éteru.

Bitva na Kurukšétře nebyla bitvou šípů a kopí. Byla to bitva paprskových zbraní - vadžer, bitva létajících lodí - viman a mocných bomb, obludných zbraní, které tavily kámen a vypařovaly řeky a jezera. Vždyť ti lidé měli techniku, ale zároveň, ač se to může zdát zvláštní, neviděli, že jejich ‚bohové‘ jsou všehovšudy stejnou civilizací, která jim sama zákulisně vládla. Neměli pro to pochopení. I když s nimi komunikovali a přebírali od nich některé technologie.

Bohové však pro ně byli vždy tělesní, nepocházeli z jiných neviditelných jemnohmotných světů. Proto se v jejich vědomí vše tak ukládalo. Vždyť kdysi byli učitelé blízko a žili ve fyzických tělech... Nu, nikdy nesoudili podle skutků a neuvědomovali si, že učitelé-bohové nemohou páchat bezpráví. To bylo úplně vytěsněno tělesným strachem a obavou, že je mocní ‚bohové‘ jako ducha navždy zničí. V bozích viděli jako znak božství pouze jejich moc a technologii, kterou sami ještě neměli, například stvořit těla a vložit do nich duchy. Právě toto tvoření lidí bylo pro tyto lidi takřikajíc znakem božství falešných bohů.

Postupně se na ně, jednoduše je považující za všemocné, začali obracet s jakýmikoliv žádostmi a nejčastěji nespravedlivými, samoučelnými, téměř démonickými. A falešní bohové jim vše plnili jen za černé rituály zaprodávání duší jim do říše stínů pro různé experimenty. Lidé se však více starali o svůj bezprostřední tělesný život než o to, co s nimi jako s dušemi bude dál. Po vtělení do těl na všechno zapomněli a smyslem jejich života se staly pozemské vášně, a nic jiného. A doufali v milost těch stejných falešných bohů. Za tímto účelem slepě plnili veškerou jejich vůli a neodvažovali se jednat jinak.

...Jednou se duch Draupadí rozhodl odejít ze světa a ze samsáry a učinil tak v neustálé askezi poustevníka... Jakmile se však ocitl v hustším světském životě, okamžitě propadl u všech zkoušek a zachtělo se mu stejných tělesných vášní. A čím silnější je vášeň, tím silnější je karmický uzel a tím těžší je rozuzlení. V bitvě na Kurukšétře ztratila Draupadí všechny své syny, bratry i otce.

Dostala vše, co si sama vybrala - pozemské vášně tělesné samsáry, před nimiž se kdysi snažila uniknout. Snažila se o to však čistě mechanickými praktikami jógy, meditacemi a dalšími cvičeními, a ne uvědoměním si podstaty svého ducha... Proto nebyla složena zkouška, která byla tomuto duchu udělena.

Nakonec si ještě vzpomněla na slova mnicha, kterého v minulém vtělení otrávil, že dostane všechno, co bude chtít, ale bude-li díky tomu šťastná a je-li to smysl existence...?

Spolu se svými zraněnými manžely se vzdala království a znovu odešla do Himálaje, kde kdysi jako mnich hledala setkání se mnou," promluvil Šiva. „Jenže teď musela její cesta začít znovu... Neboť duch byl již pevně spoután uzly magie a slibů, pečeti a souhlasů s vetřelci Anunnaki i s démony nižších světů...

Zanechme však tohoto ducha na jeho cestě. Vždyť cesta každého z nás vede do věčnosti a nezastavuje se u žádné inkarnace. Proto je nesmírně pošetilé usilovat o pouhé tělesné štěstí jednoho mikroskopického iluzorního okamžiku fyzického života. Kvůli tomuto falešnému štěstí, které, pokud je dosahováno silou a magií nebo žebráním u nepozemských sil, není vůbec štěstím, ale často prokletím. Duch za to platí dlouhými tisíciletími bloudění v kruzích samsáry, nebo se dokonce promění v démona a odchází do antisvěta.

Nu, vetřelci světů vždy jen využívali nevědomosti, neřestí a strachu lidí pro své vlastní účely a při svých pokusech vyšlechtit rasu otroků, kříženců nebo kohokoli, koho potřebovali pro své osobní účely, aby ovládli zdroje vesmíru a planet nebo přijímali energie utrpení, chtíce a vášní. Tu samotnou gavvah, kterou používají pro svou osobní existenci v tomto světě, aby se udrželi, protože bez ní postupně propadnou zpět do svého antisvěta.

To vše pokračuje i ve vašich dnech. A nyní opět dali technologie umělého zrození, aby zalidnili planetu duchy, které potřebují, a ty, kteří jsou inkarnováni - zredukovali, protože se rozhodli přeformátovat ‚farmu‘ a využít již jiné duchy pro své vlastní účely, kteří jim dávají kvalitnější gavvah s menším množstvím na

planetě. Právě to realizují, když prostřednictvím svých manažerů z řad lidských elit nutí lidstvo, aby se vzdalo rozlišování pohlaví a přirozené reprodukce. Aby zcela nahradili obyvatelstvo svými vlastními duchy vybranými v nižších světech, které nyní obecně vážou na hmotné nosiče v podobě čipů. Proto v těchto dnech pokračuje velká bitva o vesmír a o váš svět na všech úrovních... O tom však již bylo řečeno mnohé, takže se nebudu opakovat (viz téma: Války nebeské a pozemské...).

Chtěl jsem jen povědět a ukázat to, čeho si nikdo nevšimne, ani když čte texty starých písem... Ukázat, co bylo skutečné, a ne ve fantazii těch, kdo psali a četli, otevřít oči, jací byli ve skutečnosti ti, kdo byli považováni za velké jogíny světa... Pravda musí být odhalena a přijít na tento svět. Nastal čas...,“ řekl tiše mocný Šiva.

...Ale pak se znovu roztočil třpytivý vír, v mlze, která zahalila vlhký les, znovu ožil křik ptáků a vřískot opic. A královský vrchol se nedobytně tyčí nad mořem džungle, zbarvený zlatem jižního západu slunce...

Zapsala Valeria Kolcova 20.06.23